

Transformation av världar – När ditt blir mitt

Monica Lindh Karlsson

Inledning

För en industridesigner är både resultat och arbetsprocess av central betydelse. Arbetet genomsyras av ett objektivet förhållningssätt men i processen ingår även moment med t. ex. subjektivt skapande. Det här arbetets konstnärliga frågeställning kommer ursprungligen från en användarinriktad holistisk designprocess där individen är en viktig länk att förstå önskemål och behov i det vardagliga livet. Utan att skapa en personlig relation med informanten/individen söker man att förstå och vidareutveckla något både genom analys och med en intuitiv kreativ process. Vanliga metoder för att inhämta information är att arbeta med dagböcker, bilder från vardagen och intervjuer. Bearbetningsprocessen av materialet kan liknas med en hermeneutisk lärandeprocess för designern med analys och reflektion. Efter bearbetningen vidtar olika processer däribland en skapandeprocess, där materialet omformas till någonting nyskapande. Analys skapar förståelse och kunskap kring en komplex utgångspunkt och grundar sig i bedömning och tolkning av bakomliggande data och tolkningar. Nyskapande design grundar sig i analys men tar därefter en annan reflekterande processväg för skapa något unik. I reflektionen använder designern sina erfarenheter, kunskaper och kompetenser.

Erfarenheter skapas genom vår upplevelse av fenomen. För att uppleva och fånga ett fenomen måste vi se förbi våra fördomar och förutfattade uppfattningar om den objektiva världen, till att betrakta en genomlevd värld. I den genomlevda världen spelar kroppen en central roll. Vi har erfarenhet av en upplevelse. Människan är odelbar, kroppen kan inte ses som ett separat objekt. Vi har inte en kropp – vi är i vår kropp (Merleau-Ponty, M. 1997, s 115).

Min forskningsfråga har varit Vad blir till när ditt blir mitt?

Mitt mål har varit att dela upplevelsen med en annan person och göra den till min upplevelse utifrån mina erfarenheter genom att involvera min egen livsberättelse. Jag har medvetet lämnat det objektiva förhållningssättet till förmån för det subjektiva.

Med personliga fotografier tagna av andra och mig själv som utgångspunkt har jag arbetat med gestaltande experimentella texter för att lämna analys och mina mest självklara tolkningar. Texterna har sedan gestaltats till fysiska objekt som representerar resultat av när ditt liv blir mitt.

Rapportens form och struktur har jag valt för att kommunicera på vilka grunder mitt resultat har uppkommit och för att öppna upp min process. Rapporten är uppdelad i tre delar; Inledning, Gestaltungsarbete och Slutord. Gestaltungsarbetet beskriver min transformationsprocess och för att beskriva tidsordningen i mitt arbete är underrubrikerna Förarbete, Ditt, Mellanrum och Mitt. De experimentella texterna skapas i Mellanrummet och objektgestaltningen i Mitt. Arbetet grundar sig i bilder från informanter, min reflektionsdagbok samt mitt gestaltande arbete med experimentella texter och objekt. Texten innehåller olika nivåer och metoder för reflektion och det kommuniceras genom att särskilja löpande text och de starkt reflekterande textavsnitten med textavsnitt från de experimentella texterna. Texterna presenteras som indragen kursiv grå text. Textavsnitt med citat och ordspråk som är bakgrundsinformation, presenteras med kursiv indragen svart text.

Mitt gestaltade resultat består av 4 fysiska objekt/kollage med varsin tillhörande experimentell text. I rapportens efterord gör jag en metarefleksion av mitt resultat och mitt syfte med arbetet.

Gestaltningsarbete

Förarbete

Det här arbetet började en dag sommaren 2009 när jag såg en för mig välkänd lada i Västerbotten. Mer specifikt så var det ladans tak som jag uppmärksammade. Taket är lappat och lagat med olikfärgade plåtar. Det fick mig att tänka på hur det liknade en människas liv, - ett livsmönster. Erfarenheter och upplevelser bildar ett mönster som är vår identitet. Det växer och omformas hela tiden. Det fick mig att begrunda mitt arbete som designer med användaren i fokus. Där en viktig del av processen är att hämta in information om en annan människas livsmönster för att sedan länkas in i övrigt arbetsmaterial. Ladans tak fick mig att reflektera över processen hur information från en annan överförs till designern, omformas och utgöra underlag för ett skapande arbete.

Särskiljandet av identiteten är en gränsdragning. Mellan oss finns mellanrummet. Gränsen är konturen. Konturerna håller samman det som är vi – vår livsvärld. En livsvärld som bygger på det dagliga livet som vi har levt. Där den faktiska verklighet och den värld vi upplever skapar en relation som utgör vårt förhållningssätt. Omkring oss har vi fenomen som vi upplever genom vårt förhållningssätt, vi lägger en egen mening i den upplevelsen. På så sätt bygger vi upp vår livsvärld. (Beyer, C. 2003, 2007. <<http://www.seop.leeds.ac.uk/entries/husserl/>>, hämtad 2009-12-05). Dokumentärt material från en annan visar delar av dennes livsvärld.

Eftersom vi är individer som uppfattar och bygger våra egna upplevelsevärldar verkar det rimligt att det inte finns *en* sanning utan att företeelser kan förstås på olika sätt. Jag som designer har inte tolkningsrätt till ett material. Däremot systematiseras den subjektiva upplevelsen genom arbetsmetoderna. Vi försöker att förstå vår omvärld och försöker ge allt en mening och en innebörd och därigenom agerar människan utifrån sin förståelse av situationens innebörd. (Beyer, C. 2003, 2007.

<<http://www.seop.leeds.ac.uk/entries/husserl/>>, hämtad 2009-12-05).

Vi påverkas alltid av tidigare erfarenheter eftersom de påverkar hur vi uppfattar betydelsen av det vi upplever. Även när vi anstränger oss att vara objektiva.

Jag blev mycket inspirerad av texter där författarens upplevelse kommunicerades med ett inifrånperspektiv (Cixous, H. 2008, 1969, s 27-31), (Benjamin, W. 1992, s 449-457, 677-688). Det fick mig att själv experimentera med skrivandet som metod för att hitta en intuitiv arbetsprocess. Förståelsen av omvärlden kan nås genom berättandet med olika uttrycksformer. Ricoeur menade att det kan ses som olika bearbetningsformer av ett fenomen. Jag vill komma åt min narrativa fantasi genom narrativt berättande och med det som en skapande kraft vill jag förvandla min livserfarenhet till gripbar verklighet. (Ricoeur, P. 1984,1985,1988, se Koppfeldt, T. 2005, s163).

Livets kamouflageväv med trådar av varm gosig mjuk ull, sommarbomull som växer i grönt, hårbollar som skär och irriterar, ax för rörelse och smekningar, metall för glitter och styrka. Dödens kamouflageväv med torkat livssekret, kall och hård hud som inte ger tillbaka livet, låsta positioner, armar och ben fastvuxna. Var finns vilan? "Why did she walk away...?"

Bild 1. Test av experimentellt skrivande, 090820

Min forskningsfråga är Vad blir till när ditt blir mitt?

För att hitta min egen kontur behöver jag veta *Vad* är jag? Jag är *kvinn*a, medelålders, har barn, *hem*, arbete, fritid, rutin, är anpassad...

Ditt

Jag träffar fyra stycken hemlösa en fredagskväll i september när Öppen Gemenskap hade öppet hus. Under tre dagar ska de ta bilder från sin vardag. Bilderna är mycket betydelsefulla då det representerar den "andres röst" *Photovoice* (Mithcell, C. & Allnutt, S. 2008, s 258-259). Jag väljer bort att arbeta med ord för att de begränsar genom sin semantik och tydliga definition. För att få ett relevant resultat söker jag att involvera andra på ett sätt som inte påverkar min bearbetning och transformation. Dokumentära bilder gör mitt arbete autentiskt. Efter tre dagar får jag tillbaka tre av fyra kameror med tagna bilder.

Jag följer konturerna som visar sig i bilderna och upplever en "fascination" av det okända som ligger framför mig. Konturen är de andras narrationer. Jag söker mellanrummet mellan oss. Det utforskade som ligger öppet för mig att reflektera över. Det som öppnar upp för många tankar och som kan berika mitt liv.

"Att sättas i situation är att tvingas inta viss position". Att bearbeta på olika sätt blir på så vis att inta olika positioner – att vrida och vända, att böja och bända, att "reflektera om". Om reflektionen ska bli det jag syftar till måste den röra oss i riktning bort från det förväntade och självklara. Det som direkt och spontant går att uppfatta utan värdering. Det finns ingen sanning och processen drivs på av att den kan resultera i så många olika tankar. Divergenskravet innebär att jag tvingas ta hänsyn "också till annat" än det jag först ser. Att söka bild i bildbilden innebär en uppmaning till divergent seende. (Koppfeldt, T. 2005, s 123,127).

Med fotobunten i handen ser jag på bild för bild – individ för individ. Det är en snabb genomgång för att få en överblick över materialet. Jag anstränger mig för att mota bort tankar som associerar och generaliserar, utan försöker att se bilderna och *det* som jag ser. Det är ännu inte *min* bild. Den tillhör fortfarande fotografen. Jag kan inte lägga mig i och tolka det skulle bli att förklara och förhindra min reflektion. Jag vill bara se och registrera vad som finns i bilden. Låta mitt inre sköljas av en frisk havsvåg men klart rent vatten. Vågen ska träffa mig med en mjuk och bestämd kraft för att skölja över mitt inre för att sedan målmedvetet dra sig tillbaka. Jag accepterar att vattnet kommer att blöta ned mitt inre. Partiklar och substanser kommer att finnas kvar efter att vattnet har avdunstat från mitt inre.

Panta Rei, "Man kan inte två gånger stiga ner i samma flod" (Plutarkos) och "I samma vatten stiger vi och stiger vi icke, det är vi och det är icke vi" (Herakleitos).

Wikipedia, < <http://sv.wikipedia.org/wiki/Herakleitos> > (hämtad 2009-12-05).

Wikipedia, <http://sv.wikipedia.org/wiki/Kratylos> (hämtad 2009-12-05)

Två typer av bilder återkommer i mina tankar. De visar; en kåsa, ett skötbord som är uppfällt som ett bord, en "tag" på bakre kanten av skötbordet lite blek i konturen, en skymt av en kaklad vägg. Påsar i olika sammanhang och positioner

Bilder. Cykel med påsar och Kåsa på skötbord. Anonym fotograf.

Mellanrum

Jag börjar med att analysera bilden med denotation och konnotation. (Berger, Arthur Asa. 1999, s 79-80). Jag skriver ned allt jag ser på fotografiet och sedan försöker jag att bredda betydelsen och innebörden av de fakta jag definierat. Min kropp ställer in sig på analys och sedan begreppstolkning.

*En mörkgrön plastkåsa står med handtaget bort från mig i bilden. Den är placerad på sin botten men skålsidan öppet uppåt. Den är placerad längst fram på kanten av en horisontell metallskiva/Yta.
Kåsan står längst fram på ett utfällt skötbord i metall. Sidorna på den utfällda horisontala skivan är höga och ansluter mot horisontalskivan med stor cirkelradio. Vit lackerad. Skivmaterialet är bockat i en mindre radie. Bakkanten har fack eller stag. Den horisontella skivan med höga kanter på sidorna sitter fäst i en bakre del som sitter fast mot väggen. En fyrkantig låda med öppen framsida. Lådan har bakstycke men ej framstycke. Det finns en tagg/grafitti skrivet efter långsidan på den vägghängda lådan. Vänd mot kameran. Taggen har bleknat eller tvättats bort så gott det har gått. Lådan är fäst i troligen ståhöjd. Horisontella ytan är i höjd med arbetsbänk. Väggen har rektangulära kakelplattor. Kakelplattorna är vita...*

Del av arbetsmaterial, denotation.

Skötbord: omvårdnad, moders/fadersroll, babyvård, säkerhet, hygien, daglig vård, offentlig utrustning, standard, kombination med toalett...

Kåsa: fjälltur, måltid, vattenbärare, paus, dricka, inmundigande av fjällvatten, bärbar, fritid, militärutrustning, frihet i skog och natur, friluftsliv...

Kaklat rum: svensk byggstandard, modern dragning av ledningar, lätt tvättade väggar och golv, allmän toalett, billiga material, hård ljud...

*Kaklat rum, påkostat och lyxigt (andra delar av världen). Städad allmän toalett.
Ingen grafitti på väggarna. Rena ytor...*

Del av arbetsmaterial, konnotation.

Jag ser att resultatet av analysen återfaller på det som visuellt går att uppfatta i bilden och deras kulturella och sociala mening i sammanhanget. Jag arbetar inte inifrån mig själv utan genom min logik för att förklara vad jag ser i bilden. Genom att jag lämnar min egen upplevelse och arbetar med att tolka och förklara iden med bilden uppstår ett objektivt tänkande. Min egen subjektiva upplevelse trängs undan och det vetenskapliga sättet inträder. (Mereaux-Ponty, M. 1997, s 18). Jag upplever genom en intuitiv process och reflektion, inte genom analys. Det blir alltför logiskt och linjärt.

"Reflektionen under en aktivitet kanske borde ha inslag av både intellektualisering och att frånga intellektet"

Mats Gustavsson, improvisations- och jazzmusiker, 23 oktober, 2008, s 35.

Jag söker mig tillbaka till den intuitiv process som ger mig associationer och förutsättningslösa kopplingar från mitt undermedvetna. (Butler-Kisber, L. 2008, s 272).

Genom analysfasen har jag demontera bildens beståndsdelar och spränga sönder det självklara i helheten. De olika bildfragmenten får likvärdig betydelse när det lämnar kontexten i bilden. Delarna vägs lika och blir jämbördiga. Det gör att jag kan se de enskilda delarna var för sig och uppfatta deras kraft. Även om de är jämbördiga har de olika betydelse för mig och skapar associationer. Analys som skulle innebära en återkoppling till bilden. Arbetet övergår till en metodisk reflektionsprocess för att lägga olika perspektiv på enskilda delar och inte bara helheten. Konstruktion tillbaka till en helhet förefaller mig bisarr.

Min upplevelse är nu. Före och efter nu, är mina erfarenheter annorlunda. Genom att använda bilder och språket kan jag få upplevelsen att nu existera i olika tidperspektiv.

Jag vill förlösa min djupt förankrade kreativitet utan hänsyn till nuet genom berättandeformen. Den dramatiska narrationen sätter sig över tid och rum. Det finns ingen tid, bara ett nu.

Jag skriver korta texter. Jag skriver från djupt inne. Min metod går ut på att jobba under en extremt kort tid och mycket starkt fokus på mina tankar och inte omvärlden. Bjuder jag in någon eller något i processen, försvinner mitt rättframma sätt. Jag får skriva under maximalt en minut. Jag blundar under hela processen för att inte ta in intryck utifrån. Måste springa fort för att lämna. Det blir många korta texter.

Efter skrivandet blir jag förvånad över mina egna associationer och tankar. Det som har varit dolt eller undanträngt, plockas fram, utan att jag bli generad eller blyg. Det är ett privat skrivande. När jag arbetar utifrån mig själv finns inga konflikter, jag förblir trogen mig själv och ett med mina tankar. Det finns ingen bedömning, förklaringsmodell eller tolkning. Det uppstår oförväntade kombinationer när jag frångår de förväntade och kan rikta mitt arbete från nya positioner. Det finns inget i min kropp och tanke som jag inte redan har upplevt. Men ändå inte. Tankarna drivs i olika riktningar. Jag lever i min livsvärld och hämtar mina tankar uteslutande från och genom bearbetning utifrån min livsvärld. Jag upplever min livsvärld. Jag har börjat ta *in* det i min kropp. *Ditt* liv har redan börjat bli *en del* av mig.

En väg och ett spår som har vandrats. En möjlig glimt framåt var vägen går vidare. Kanske skymd av ett träd eller en buske.

En tvär sväng. Vad vet jag?

Flera vägar som korsar varandra. Ligger över och under. Olika färger och strukturer. En del krokar och ibland blir det friktion, ibland följer de varandra i uppför- och nedförsbackarna. Ett möte. Front mot front. Ett mellanrum. Ingen sammansmältning. Hud mot hud. Men det finns en gräns. Ett jag och ett du. Huden är perforerad men en hel kappa. Jag är jag. Men vad händer. Vad kommer in, vad blir kvar? Vad förändras och blir aldrig mer igen.

Metarefleksion över mitt gestaltande experimentella skrivande, 090926

Inspirationen att gå vidare i skapandet är nu stark. Jag fullföljer mina experimentella texter med ny målmedvetenhet.

Jag väljer att gå vidare i gestaltningsarbetet med fyra av mina experimentella texter. Det är *Offer, Makt och kontroll, Hjärnpåsar* och *Kåsan*. Det starkaste skälet för mitt val är att jag hittar en riktning i min upplevelse. I de experimentella texterna har jag hittat min kärna.

De centrala frågorna är *Fri vilja, Att leva, Makt* och *Offra*. Jag sökte ingen förklaring till varför bilderna såg ut som den gjorde eller en tolkning av bilderna och dess betydelse. Jag har sökt efter en betydelsefull upplevelse för mig.

Mitt

Jag arbetar med gestaltningsidén.

Min position är central i mitt arbete. Det finns därför bara en position att inta för att betrakta objekten. Det är min position i ögonblicket. Jag kan bara befinna mig inne i min egen kropp. Min reflektion gör jag inne i kroppen. (M. Merleux-Ponty, M. 1997, s 113-117).

Objekten till texterna väljer jag därför att gestalta för betraktaren utifrån min sinnesbild. Det representerar den position jag har intagit i min egen reflektion under arbetet. En stillbild – ett ögonblick - av min reflektion i hjärnan.

I min reflektion ser jag sjuk av bilder som flyger. Luftigt.

De lägger sig inte tillräta i en fast struktur utan bildar en väv som blir till olika bilder av helheter. Fragmenten befinner sig över och under varandra. En del täcker över andra och somliga är nästan spindelnätstunna och halvtransparenta. Objekten av min reflektion tänker jag mig som bildfragment som är frusna i ett ögonblick, och inte en rörelse. Jag känner igen mig i min betraktelse av ladans tak. Bilden av livsmönster. Jag väljer att göra objekten som ett fryst ögonblick. Det är för betraktarens skull. Betraktaren ska själv göra sin process och det ska bildas ett nytt mellanrum mellan min bild av min reflektion och betraktaren. En oupphörlig kedjereaktion. En rörlig bild med ljud och möten med andra sinnen och ge nya intryck hela tiden. Jag vill att betraktaren ska fokusera och vila i sin upplevelse och ges tid för att själv göra min värld genom transformation till sin upplevelse. Jag vill hålla kvar ögonblicket för koncentration.

...Ser lager på lager. Inte en process. Allting finns samtidigt. I ett och samma ögonblick. Sätter mitt fokus på olika lager. Tar fram, gör synligt för mig själv i tanken. Fokuserar. Läger känslan på en glasskiva. Undersöker och examinerar i ett mikroskåp. Vad är det jag ser. Rättare sagt vad är det jag känner. Känner viktigare än se. Jag har redan sett. Se är att analysera. Känna är att ta till sig. In i kroppen. Jag kan bara befinna mig på ett ställe samtidigt. Jag kan bara vända en sak i taget. Kombinationer. Lager och kombinationer. Flyttar blicken i mikroskåpet. Allt finns där men jag ser något annat. Ser helheten och delarna. Förstår genom delar. Tar avstånd och ser helheten. Delarna förklara. Helheten omfamnar.

Bilaga 2. Lindh Karlsson, M. (2009). *Fri vilja (del)*.

För att gestalta mitt ögonblick kommer objekten att bestå av transparent ofärgat akrylglas. Ett antal skivor i lite tjockare dimension kommer att läggas på varandra och bilda en sammansatt form. En ikon. Kanterna på skivorna ska vara blanka. Form och skivor ska hållas samman. Skivorna blir bärare av bildfragment som är gjorda på plastfilm. Genom att placera dem mellan skivorna kommer de på distans mellan varandra. De flyger. Reflektionen är bilder från olika upplevelser som inte kan fastna i en fixering där fragmenten är fästa mot varandra. Ögonblicket med de separata svävande tankefragmenten uppfattas i kombination som en helhet. Jag väljer därför att göra kollage som hör ihop med texterna. Kollage kan hjälpa mig som forskare att "konceptualisera svaret på en forskningsfråga". (Butler-Kisber, L. 2008, s 273). Texten närvarande på en akrylskiva.

Tanken på ett reflekterande material på den bakersta skivan kommer upp. När betraktaren tittar rakt mot objektet uppträder en spegelbild. En återspeglning, en reflektion. Begrundar den självklara tanken. Tänk om jag såg mig själv inifrån när jag ser in i gestaltningen. Testar. Men nej. Det blir för introspektivt. Reflektionen är instängd men samtidigt gränslös. Det stänger dessutom ute för mycket ljus. Jag uppmuntras av tanken att reflektionen kan röra sig utanför mig själv. Men konflikten är att den är instängd i kroppen som en upplevelse. Objekten blir fast i en form men genomsiktliga.

Arbete med objekten börjar.

Jag arbetar metodiskt med en text och ett objekt i taget. För varje objekt har jag en grov gestaltningsidé. Den har formats under en inkubationstid där tankarna har fått röra sig fritt. Dokumenterat i dagboken. Det är den röda tråden som jag arbetar vidare efter i min gestaltning av varje bildfragment. Jag arbetar med utgångspunkt av egna bilder i Photoshop och printar ut med färgskrivare på overheadblad. Det blir ett antal bilder. Nästa steg är att klippa ned delar till mindre bildbilder. När jag klipper varierar jag olika former och uttryck i konturen. Jag klipper grovt framför att skära med skalpell. Reflektionen är snabb, direkt och inte nyanserad. Fint detaljarbete passar inte.

Jag arbetar både med bilder som jag tagit under processen gång och med tidigare tagna bilder från mitt liv. När jag ser bilderna utifrån mitt arbete ser jag dem på ett annat sätt och vissa bilder blir plötsligt självklara att använda. Jag hittar en semantisk struktur och kulör som stämmer. I arbetet med bilderna undersöker jag dessutom former, transparens, strukturer och förvrängning. Jag söker tillstånd som ligger på gränsen till upplösning, för att hitta gränsen för tecknet i bilden och det jag söker. Inte övertydliga bilder. Genom olika manövers hittar jag till uttryck som fångar min känsla från de experimentella texterna. Inga av mina framarbetade bildtillstånd är en helhet. Jag arbetar med olika bildfragment. Ibland bara partier av bildfragment. Bryter isär, skapar nya bilder. De experimentella gestaltande texterna är konturen. Jag läser dem inte under processen. Jag är dem redan. Om jag läser dem är risken stor för att jag börjar analysera och tolkar det jag skrivit. Kanske till och med gör direkt överföring av en visuell semantik. Det skulle förhindra skapandeprocessen för mig.

Arbete med Offer.

Du sträcker fram handen. Jag vänder min blick inåt. Jag ser det som varit, jag ser min framtid. Jag ser DET. Du tar min hand. Du tar i DET. Det står stadigt. Det har vuxit fast i handen. Roten sitter i mitt inre. Den har vuxit fast i min mage, mina lungor, min njure. Du försöker att lyfta DET. Handen följer din rörelse. Min rörelse är stilla. Jag ser min arm, hand och DET lyfta. Du drar och jag följer. Du rycker och jag sprattlar. Du skriker och jag backar!

Bild 1. Fotograf Lindh Karlsson, M. 2009. Textavsnitt från bilaga 1 och objekt Offer, Lindh Karlsson, M. (2009).

Att offra någonting eller någon är inte ett lätt val. Det som inte har ett värde för oss, berör oss inte när vi skiljs från det. Men ett riktigt offer. När vi tvingas avstå, avskilja och lämna. Det kräver att vi uppåddar kraft. Upplevelsen av förlust är fysisk. Det känns i kroppen, själen. Jag ser bilden av ett litet barn som håller i något åtråvärt och omtyckt. Jag ser en hand som kommer in i bilden och rycker det ur barnets hand. Den starkare, tuffare och mäktigare tar. En annan hand som skänker, bjuder och underordnad. Det finns en dialog mellan händerna. Den krävande och den som följer. Olika handställningar och position beskriver ett semantiskt uttryck. Det handlar om två olika händer.

Både i texten och i gestaltningen väljer jag att inta rollen som den som offerar. Jag tar en bild av min hand och lägger den som en förlängning av min egen position. Handlingen går in i bilden och perspektivet genom att min hand placeras närmast betraktaren. Jag provar olika storlekar men får vänta till den dominerande handen kommer in i bilden. Det kommer att handla om proportionerna dem emellan. Det är en maktpositionering.

Mottagarhanden är den hänsynslösa och krävande kraften. Den dominerande ställningen väljer jag att lägga i ett värdeperspektiv. Den blir mycket stor och täcker över halva ytan. Min hand i nedre kant mot mitten. När proportioner mellan dem blir för liten uppstår en nyanserad dialog emellan dem. Genom att föra in den giriga ovanifrån markerar jag den dominerande maktställningen. Handflatan är vänd inåt bilden med fingrarna formade i ett stort bollgrepp. Fingrarna blir mer giriga och krävande ju mer de kröks och får en riktning mot centrum. Det ska täcka en stor yta. Det räcker inte med EN hand. Kraften är större än så. En mindre kopia av den giriga handen förs in i bilden som ett eko och förstärkning. Upplevelsen av den giriga handen ska vara dragen åt läskig men mänsklig. Jag provar olika gråsvarta nyanser. Det är inte en mörk kraft. Den är däremot obehaglig. Färgen får draget av svärtad artificiell hud. Jag gör bilden kontrastrik för att visa på kompromisslöshet i viljan. Den lilla givarhanden genomlider en fysisk smärta av förlusten. Smärtan sprider sig i kroppen som ett gift. Den är inte sval och kontrollerad utan glödande och sjuk. Handen får en skarp gul kulör med svärta. Den är nästan självlysande. Jämn färg över handen. Den är nästan förlamad av tanken på förlusten.

Arbete med Fri vilja.

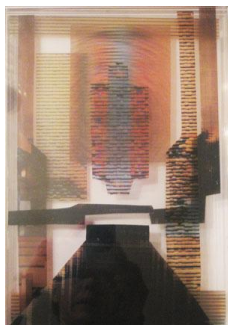
Andas, luktar, dåsig. Det stämmer inte. Pusslet stämmer inte. Jag har inte det fria valet. Precis när jag kan vila störs jag. Det är inte min värld. Ängest. Valet. Acceptansen. Borträngning. Blått. Blåa svarta grå. Lite gult, före lite rött. Inte rosa. Rött och gult inte orange. Blått grått svartgrönt. Flyter ut, men kontur. Måste finnas en kontur, vill inte veta att jag inte har kontur. Jag har kontur. I mitt liv. Vad är det konturlösa? Hur är det möjligt att känna konturlös utveckling lust och förväntan. Var är oron? Acceptans? Jag har accepterat. Vad är mina mål?

Bild 2. Fotograf Lindh Karlsson, M. 2009. Textavsnitt från bilaga 2 och objekt Fri vilja, Lindh Karlsson, M. 2009.

I den experimentella texten *Kåsan* arbetar jag med frågan om det fria valet. Finns det ett fritt val? Vem av oss har ett fritt val? Hur ser situationen kring det fria valet ut? Sann frihet, menar A. Schopenhauer, (2003 och 1999, s 4-7), kan endast nås när den inre och yttre friheten förenas. Det tolkar jag som att en obalans mellan den inre och yttre friheten, ger oss en upplevelse som rör sig mellan att vara fångad eller gränslös. Det är en tydlig separation mellan det inre och yttre. Det ickerum som uppstår är det som jag benämner för fri vilja. Men icke rummet är inte helt tomt. Det är där vi befinner oss. Rummet kan däremot bli större eller mindre. Definitionen av gränsländet är tydligt och skarpt därmed inte sagt vasst och spikrakt. Det finns en medrörelse och snudd på en trubbighet. Inre och yttre krav är inte per definition skadlig utan snarare en profil som vi ständigt förhåller oss till. Jag väljer formelement som har två starka liknande former och ett proportionellt likvärdigt mellanrum. Konturen av formelementen blir för hård i sitt uttryck. Jag väljer att skicka gränsen och göra transparent på några ställen så den blir mer flytande och dynamisk. Kraven från det inre och yttre kan kännas som massiva och dominerande. Det är en omfattande känsla. Det omfångsrika och allomfattande gör att detaljer blir oviktiga i gestaltningen. Det handlar om tre kroppar som ska balanseras. Jag väljer att lägga ickerummet mellan två stora kroppar. I skymningen uppfattar vi inte starka färger för det finns för lite ljus. Det blir en blåsvart monokrom värld. Kropparna som jag arbetar med är en massa utan identitet. Jag arbetar med att tona ned formelementen för att hitta blåsvarta kroppar. Jag får därigenom en koncentration kring konturen av formen.

Ickerummet är genomsiktligt och representeras av det fria valet att välja hur mycket de inre och yttre kraven får påverka. Det finns en riktning som vi försöker att följa i vårt val. Provar att lägga formelement i ickerummet för att skapa ett perspektiv inåt i kollaget. Väljer bort det då det förtar kropparnas förhållningssätt gentemot varandra. Läger istället fragment av perspektivlinjer i rader längst ned för att förstärka känslan av en rörelse inåt i bilden, in i ickerummet. Det blidas en passage som vi rör oss i. Kraven kommunicerar genom en sammanhållande länk.

Arbete med Makt och kontroll.

Skuggan är mörk, dyster och fuktig. Den blöta fukten slår emot mitt ansikte. Min kropp. Jag drar in vatten det fyller min näsa så jag inte kan andas. Drunknar. Lyfter blicken uppåt. Finns det en räddning. Öppnar - munnen - låter den dra in kall luft. Det finns ingen värme. Jag är värmen. Jag ser ljuden. Det tysta ljudet av stel och hårt klang. Jag ser slamret. Det rullar nedför en trappa av is, nej glas, nej hårdare. Jag krymper. Jag tappar kraft. Den rinner ut mot golvet och bildar en pöl av det vackraste azurgröna man kan tänka sig. Jag står i pölen och det rinner ur mig. Det tömmer mig. Min hjärna tänker de är fortfarande kvar. Den ser och registrerar. Den är villig att göra vad som krävs. Den håller min kropp kvar. Den trivs i det fuktiga. Pölen växter, den forsar. Den pulsar, den är varm den kall, jag fryser, Mina tankar faller till marken. Jag är förlamad i armar och händer. Det går inte att fånga dem.

Bild 3. Fotograf. Lindh Karlsson, M. (2009). Textavsnitt från bilaga 3 och objekt Makt och kontroll. Lindh Karlsson, M. 2009.

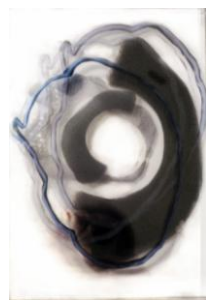
Makt är en koncentration av möjligheter som ger en obalans mellan oss som jämlika och skapar hierarkier. Vi kan lösa det genom olika strategier. En strategi kan vara att underställa sig och att vörda makten, genom att underställa oss en maktstruktur så befäster vi den och gör den starkare. En annan strategi kan vara att utmana och erövra strukturen genom att utmana och ifrågasätta. Om vi förstår strukturen och vägen är den möjlig att

erövra. Steg för steg kan vi bygga upp det som krävs. Det bildar ett fast mönster och en logisk mur. Jag letar olika strukturer som ger ett upprepat och nedtonat intryck. Det finns något kantigt i ordet makt. Den är stabil när den funnit sin form. Det är en struktur som är svår att radera genom attacker. Det är en tegelvägg.

Jag söker en struktur som är stabil, tät och svår att hitta svagheter i. Jag driver skärpan i en bild av en tegelvägg mot det diffusa. Inte så att mönstret blir upplöst men så att delarna precis har börjat smälta samman till en massiv helhet. Ogenomtränglig. Klipper kantiga, tvära och vassa fält. Placeringen blir längst bak i bilden för att skapa distans till betraktaren. Det är synbart men inte nära. Jag väljer bort alltför svärtade kulörer som ger ett skrämmande uttryck utan letar bland det mer pråliga och exklusiva. Blått, gult och rött. Färger som är utåtriktade och lyxiga. Tonvikten kommer att gå mot gul då jag väljer bort blå och grön dominans. Det gula ger en mer påträngande känsla. Det blir nästan svårt att andas.

Jag som betraktare har en möjlighet att komma nära och erövra. Vägen är en trappa och min möjlighet. Jag lägger den närmast betraktaren då den har mest betydelse för betraktaren. Vägen går mot en centralpunkt i bilden. I centrum finns kroppar av strukturer. De är anonyma med ett återkommande rytmiskt mönster. För att förstärka kontinuitet av makten låter jag formobjekt skapa symmetri genom deras placering efter långsidorna. De vaktar vägen. De skapar ordning och förstärker centralperspektivet. De är även gränsen och kontrollen. Jag fyller bildutrymmet för att begränsa mellanrumsformerna. Det finns inte mycket utrymme kvar i strukturen för mig eller andra.

Arbete med Hjärnpåsar.

En grund. Ett spontant bärande. Ensamt bärande. Bärande utan mål. Mål att bära. Livet är att bära. Livet är att födas och att bära. Bära åt mig själv eller bära åt andra. Bära ett samhälle. Vad är samhället. Vad ska bäras. Samhället är att bära tillfälligt åt andra hjälpas åt. Samhället är att ligga i en plastpåse och bäras....

Jag bär mitt eget samvete. Jag bär min egen berättelse.

Jag bär min berättelse i min hjärnpåse. Min hjärnpåse är transparent och skyddande. Hjärnpåsen har plats. Alltid mera plats. Ingenting tar plats i hjärnpåsen. Den blir aldrig full. Hjärnpåse, handpåse fotpåse. Hand rygg nacke.

Bild 4. Fotograf Lindh Karlsson, M. (2009). Textavsnitt från bilaga 4 och objekt Hjärnpåsar, Lindh Karlsson, M. 2009.

*Påsar för
tillfälligt
bärande.*

Bor kroppen i ett hem eller bor hjärnan i kroppen. Är kroppen hjärnans kontur? Bor vi i hjärnan? Jag letar bilder som är sammanslutna och oregelbunden i formen. Något rörligt med dragning åt det dynamiska. En av mina egna bilder är en närbild på ett öga. Jag förstör upp den till ett jätteöga där bara pupillen syns. Allting förändras till en diffus övergång mellan tre färger. Om vi bär på vårt liv i hjärnan så är det flödande och simpelt i formen. Som en snigel eller geléklump. Men lite mer skarpa och stringens i formen. Oskärpan i bilden skapar en djupkänsla och jag vill fortsätta den genom att upprepa formen i de olika skikten. Att bära är att omsluta något, eller att få grepp om något så att det håller formen. Jag söker en kontur för att hålla samman. Hittar en röntgenbild av ett skikt av hjärnan. Provar mig fram med att göra den som en kontur men samtidigt på gränsen att tappa sin linje. Använder en bild av en platspåse för den prassliga ytan som gör ett mönster som håller samman en kontur. Manipulerar skärpan och ljussättningen av bilden. Vet inte hur jag ska klippa fram former, men den känns intressant att arbeta vidare med. Homogen yta och kontur. Obruten för att hålla samman känns viktig. Likvärdig ton och mörka avgrunder. Kontrast mellan lätt och tung, ljus och mörk genom struktur och material. Innanför och utanför. Att bära är att orka över en gräns. Att hålla något utan att tappa. Mjuka toningar för att inte trasa sönder eller skära upp det som håller samman. Sammanhållen bild som inte försvinner ut i det gränslösa.

Slutord

Jag ville söka mig bort från en generell designprocess och enbart arbeta med skärningspunkten mellan det objektiva och det subjektiva i en skapandeprocess. I en analytisk-intuitiv-kreativ-reflekterande process har jag sammanfogat en annans dokumentära bilder med min livsvärld. Det har blivit fyra experimentella texter och fyra gestaltade objekt. En ögonblicksreflektion och en transformation av ditt som blivit mitt. En ikon.

Jag ville undersöka narrativt skrivande som metod i bearbetningen av inspirationsmaterial. Genom skrivandet såg jag en möjlighet att öppna upp och arbeta metodiskt med det intuitiva görandet i en designprocess. Att arbeta med reflekterande och intuitivt skrivande förflyttar arbetssättet från ett objektivt tolkande och beskrivande till ett subjektivt reflekterande och experimenterande på ett märkbart sätt. Det går inte att hänföra texterna direkt till bilden och bildelementens semantik, begrepps innehåll eller innebörd. I designprocessen ser jag att experimentellt skrivande kan vara en möjlig metod för att generera ett resultat med verkningshöjd i det intuitiva förutsättningslösa arbetet. Textformatet gör det möjligt att bearbeta vidare i t ex en reflektiv process. I mitt arbete återfinns ett intuitivt språng – ett kreativt språng och sedan ett reflektivt språng. Problemet med metoden kan vara att verkligen dra fördel av den intuitiva fasen. För min del använde jag en reflektiv process för att omforma materialet till en gestaltning. Det finns självklart andra metoder att undersöka. Bearbetningen av visuellt material krävde en systematisk övergång mellan korsningspunkter av olika processer för min skapandeprocess. Övergångar och språng drevs fram naturligt av drivkraften att fortsätta arbetsprocessen, att nå målet. Likheter finns i en designprocess men där efterföljande reflektiv process istället har en riktning tillbaka till ett objektivt skapande. Mitt material visar och förklarar tydligt övergångarna vid olika tidpunkter mellan intuitiv-kreativ arbete och reflektivt arbete.

För designprocessen finns det upparbetad kunskap om och förmåga att kommunicera den objektiva kreativa designprocessen. Däremot är det svårare att fånga det intuitiva och reflekterande arbetet. För att systematiskt arbeta med och kommunicera dessa delar på trovärdigt sätt behövs en riktad uppmärksamhet och en medveten om metoder. Risken med att inte kunna uttrycka och belysa det intuitiva, kreativa och reflekterande arbetet är att det inte heller fortsätter att utvecklas som process eller att det blir en obalans med det analytiska arbetet. I mitt arbete blir det synligt att olika typer av processer kan kombineras i bearbetningskedjan av dokumentära bilder i en skapandeprocess. Jag har också visat att, och hur, en metod från ett annat ämnesområde kan införas i bearbetning av bildmaterial från en annan person. Det är en inställning som jag tror kan utveckla designprocessen och ge verkningshöjd av den intuitiva reflekterande skapandeprocessen.

Jag var nyfiken på ett transparent sätt att skriva en rapport om en gestaltande process och resultat. Genom skrivandet av rapporten har jag fått en fördjupad bild av mitt arbete och därmed kunnat kommunicera det trovärdigt. Mina kontinuerliga anteckningar och reflektioner i dagboksform har varit en viktig del i rapportskrivandet. De har blivit en dokumentation som gör det möjligt att återkalla hur processen har formats under arbetets gång. Att upptäcka moment i min föregående intuitiva process efteråt har varit centralt både i skrivandet och i själva arbetsprocessen. Nästan alla passager har först efter att processen gått vidare varit möjliga att förstå och uttrycka. Jag liknar det vid den laterala handling som Edward De Bono skriver om i "Tänk Kreativt". (1970, s 63-65, 162-176). En laterala handling som tar språng, går i olika förutsättningslösa riktningar och ibland först kan förklaras i efterhand. Rapportskrivande har därmed haft inslag av en kreativ process. Det finns ju inte ett rätt svar utan olika sätt att reflektera över en handling. Att det finns en dokumentation av processen gör det möjligt att gå tillbaka till ett beslut i processen och därefter fortsätta i en ny riktning. Syftet är inte att upprepa arbetet, vilket är omöjligt, men det finns ett drag av en hermeneutisk reflektiv lärandeprocess i att kunna börja om i ett steg men med en helt ny plattform som utgångspunkt.

Litteraturlista

- Benjamin, W. (1992). s 449-457, 677-688. *Paris 1800-talets huvudstad, Passagearbetet*. Brutus Östlings Bokförlag.
- Berger, A. A. (1999), s 79-80. *Kulturstudier*. Studentlitteratur.
- Butler-Kisber, L. (2008). Collage as Inquiry. I Gary Knowles, J. & Cole, A., L. *Handbook of the Arts in Qualitativ research*. s 268-270, 272. Sage Publications.
- Cixous, H. (2008 och 1969). s 27-31. *Inuti*. Modernista.
- Cross, N. (2007). *Designerly Ways of Knowing*. Birkhäsuser.
- Cross, N. A, Christiaans, H., Dorst, K. (1996). *Analysing Design Activity*. John Wiley & Sons.
- De Bono, E. (1970). s 63-65, 162-176. *Tänk kreativt*. Brombergs.
- Deveney, K & Hastings, A. (2007). *The Day-to-Day Life of Albert Hastings*. Prinecton Architectural Press.
- Edlund, A-C, Erson, E. & Milles, K. (2007). *Språk och kön*. Nordstedts Akademiska Förlag.
- Emsheimer, P., Hansson, H. & Koppfeldt, T. (2005). *Den svårfångade reflektionen*. Studentlitteratur.
- Forsman Sjöberg, A. & Sjöberg, I. (2009). *Ett ögonblick i sänder*. Öppen Gemenskap. Original.
- Gustavsson, M. (2008), s 35. *Västerbottens-Kuriren*.
- Husserl, E. (1992). *Cartesianska meditationer*. Daidalos.
- Ihde, D. (2001). *Experimentell fenomenologi*. Daidalos.
- Koppfeldt, T. 2005. s123, 227 Bild och bearbetning. I Emsheimer, P. & Hansson, H. & Koppfeldt, T. *Den svårfångade reflektionen*. Studentlitteratur.
- Koppfeldt, T. 2005. s163. Narration och reflektion. I Emsheimer, P. & Hansson, H. & Koppfeldt, T. *Den svårfångade reflektionen*. Studentlitteratur.
- Merleau-Ponty, M. (1997), s 15-18, 115, *Kroppens fenomenologi*. Daidalos.
- Mithcell, C. & Allnutt, S. 2008. Photographs and/as social Documentary. I Gary Knowles, J. & Cole, A., L. *Handbook of the Arts in Qualitativ research*. s 258-259. Sage Publications.
- Nagel. T. (2003). *Vad är meningen med alltihop?* Nya Doxa.
- Ricoeur, P. (1984 och 1985) *Time and narrative I-II*. The University of Chicago Press.
- Ricouer, P. (1988) *Från text till handling. En antologi om hermeneutik*, Symposium.
- Schopenhauer, A. (2003 och 1999), s 4-7. *Prize Essay on the Freedom of the Will*. Cambridge University Press.
- Schon, D. A. (1963). *Displacement of Concepts*. Tavistock Publications.
- Schön, D. A. (1987). *Educating the Reflective Practioner*. Jossey-Bass.
- Sjölin, J-G. (1993). *Att tolka bilder*. Studentlitteratur.
- Vygotskij, L. S. (1995). *Fantasi och kreativitet i barndomen*. Daidalos.

Webbreferenser

- Beyer, C. (2003, 2007). *Edmund Husserl*. The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Elektroniskt) Tillgänglig på internet: <<http://www.seop.leeds.ac.uk/entries/husserl/>>, (hämtad 2009-12-05).
- Wikipedia Encyklopedi. (2009). *Plutarkos*. (Elektroniskt) Tillgänglig på internet: <<http://sv.wikipedia.org/wiki/Herakleitos>>, (hämtad 2009-12-05).
- Wikipedia Encyklopedi. (2009). *Kratylos*. (Elektroniskt) Tillgänglig på internet: <<http://sv.wikipedia.org/wiki/Kratylos>>, (hämtad 2009-12-05).

Bildreferenser

1. Lindh Karlsson, M. (2009). *Lada*. Privat.
2. Anonym fotograf. (2009). *Plastpåsar 1*. Privat.
3. Anonym fotograf. (2009). *Plastpåsar 2*. Privat.
4. Anonym fotograf. (2009). *Kåsa*. Privat.
5. Lindh Karlsson, M. (2009). *Offer*. Privat.
6. Lindh Karlsson, M. (2009). *Fri vilja*. Privat.
7. Lindh Karlsson, M. (2009). *Makt och kontroll*. Privat.
8. Lindh Karlsson, M. (2009). *Hjärnpåsar*. Privat.

Bilagor

1. Lindh Karlsson, M. (2009). Experimentell text Offer.

2. Lindh Karlsson, M. (2009). Experimentell text Fri Vilja.
3. Lindh Karlsson, M. (2009). Experimentell text Makt och kontroll.
4. Lindh Karlsson, M. (2009). Experimentell text Hjärnpåsar.

Bilaga 1.

Offer

Essä- 090920

Offer. Jag räcker fram min öppna hand. DET balanserar i handflatan. Väger tungt och stabilt. DET är runt och svalt mot skinnet. Jag sträcker ut min handflata mot dig. Jag ser i dina ögon en bild av ovansidan på DET. Jag ser inte ovansidan. Jag känner formen tyngden och den svala kalla ytan. Du sträcker fram handen. Jag vänder min blick inåt. Jag ser det som varit, jag ser min framtid. Jag ser DET. Du tar min hand. Du tar i DET. Det står stadigt. Det har vuxit fast i handen. Roten sitter i mitt inre. Den har vuxit fast i min mage, mina lungor, min njure. Du försöker att lyfta DET. Handen följer din rörelse. Min rörelse är stilla. Jag ser min arm, hand och DET lyfta och dra från sin början. Du drar och jag följer. Du rycker och jag sprattlar. Du skriker och jag backar!

Jag backar och dra min hand mot mig. Jag lämnar DET åt dig och du skriker. Du stirrar. Du stirrar med genomträngande och en krävande blick. Jag blinkar. Du blinkar inte. Jag ser vatten. Mina ögon fylls. Jag töms. Jag töms på vätskan. Kärlek. Jag fick ingenting. Handen är tom. Roten är borttryckt. Det finns spår och håligheter. Du har slutat. Du har DET i din hand. Min hand är tom. Din hand är full. DET säger ingenting. Jag sänker min tomma hand. Jag vänder handflatan i mot min kropp. Den tomma handflatan blir varm av min kropp. Den blir ljummen. Det blir hett.

Bilaga 2.

Fri vilja

Essä- 090917

Ser min tanke genom bilden i bilden. Ser min ångest över rummet. Ser min ångest att inte förstå kåsa på skötbord. Vill inte. Känner oro. Måste gå vidare det kan inte vara så att kåsan ska stå där. Det kryper och jag andas andningen går högre upp större men snabbare. Vill inte. Förstår inte vill inte vill inte det jag inte förstår otåligt. Irriterad inte jag annan. Annan, då väjer jag. Annan, vill inte tänka på känslan. Tänker på känslan, tillbaka till rummet står jag eller sitter jag. Jag sitter och andas. Andas med munnen. Den blir torr och obekvä. Vet att om jag andas med näsan så är det kört. Jag fylls av obehag då vet jag, jag vet att jag inte är i mitt rum. Det tränger ut min egen känsla mina egna dofter. Här luktar det inte jag. Inte min kropp inte min andedräkt inte min kropp. Vems då. Intrång. Jag andas med munnen. Dricker ur kåsan. Stressar för att vila. Vilar för att fortsätta. Hur länge kan jag vila. Vem är fri kan jag sitta här och vila i min egen takt. Ljummet vatten ljummet vatten och doften. Tänker. Tänker att jag är hemma, hemma vad är det? Hemma är ute, ute i luften. Här är varmt men luktar. Vad är rent har ingen som är rent. Är andra rena var kan jag ta. Bryr jag mig. Vet inte vet inte om jag bryr mig annat är större i min värld. Borde haft en ljus. För privat? Andas, luktar, dåsig. Det stämmer inte. Pusslet stämmer inte. Jag har inte det fria valet. Precis när jag kan vila störs jag. Det är inte min värld. Ångest. Valet. Acceptansen. Borträngning. Blått. Blåa svarta grå. Lite gult, före lite rött. Inte rosa. Rött och gult inte orange. Blått grått svartgrönt. Flyter ut men kontur. Måste finnas en kontur vill inte veta att jag inte har kontur. Jag har kontur. I mitt liv. Vad är det konturlösa. Hur är det möjligt att känna konturlös utveckling lust och förväntan. Var är oron. Acceptans. Jag har accepterat. Vad är mina mål. Frihet eller soppa?

Jag ser mina tankar som läggs över en känsla av en olust som tränger på den lägger sig över mig och jag försöker att förstå. Acceptera. Vända och vrida för att förstå. För långt ifrån. För långt, jag oroas. Jag förstår inte. Det är inte min värld. Mina grejor men inte min kombination. Kan inte lägga till. Återkommer med tanken upprepning. Lite olika lägger över mina tankar testar. Hur ska jag se det. Ifrågasätter mina tankar färger. Mina val. Starka linjer starka känslor av att jag inte vill dig. Jag har en egen värld. Den är rätt, rätt väg. Men något positivt måste väl finnas. Rutin. Rutin som på fjället. Kåsan är rutin. Litet eller stort liv. Stor yta är litet liv starka färger är starka känslor. Bagen är röd svart brun. Magen är grönsvartröd. Axlar genomskinliga lätta hjärnan är en stark kontur. Svart. Raka och tvära. Formar ligger runt om och ligger i eget liv. Färg och kontur.

Ser lager på lager. Inte en process. Allting finns samtidigt. I ett och samma ögonblick. Sätter mitt fokus på olika lager. Tar fram, gör synligt för mig själv i tanken. Fokuserar. Läger känslan på en glasskiva. Undersöker och examinerar i ett mikroskåp. Vad är det jag ser. Rättare sagt vad är det jag känner. Känner viktigare än se. Jag har redan sett. Se är att analysera. Känna är att ta till sig. In i kroppen. Jag kan bara befinna mig på ett ställe samtidigt. Jag kan bara vända en sak i taget. Kombinationer. Lager och kombinationer. Flyttar blicken i mikroskåpet. Allt finns där men jag ser något annat. Ser helheten och delarna. Förstår genom delar. Tar avstånd och ser helheten. Delarna förklara. Helheten omfamnar.

Heligt. Jag krymper till en liten prick, Jag blir obetydlig inför det mäktiga. Jag bli ren liten prick som säger ja, och tack och... Min kunskap rinner av mig. Jag kan inget. Jag vet inget. Mitt liv är en parentes i ett allt som betyder allt. En ojämnbördig relation. Det haltar. Altaret faller över mig. Skuggan är mörk, dystert och fuktig. Den blöta fukten slår emot mitt ansikte. Min kropp. Jag drar in vatten det fyller min näsa så jag inte kan andas. Drunknar. Lyfter blicken uppåt. Finns det en räddning. Öppnar munnen låter den dra in kall luft. Det finns ingen värme. Jag är värmen. Mitt inre pulserar. Hjärtat har krympt. Det är en liten röd prick. Inte större än fisken – en abborres hjärta. Det har slutat att slå. Men jag lever. Hårt, hårt som sten. Jag ser ljuden. Det tysta ljudet av stel och hårt klang. Jag ser slamret. Det rullar nedför en trappa av is, nej glas nej hårdare. Jag krymper. Jag tappar kraft. Den rinner ut mot golvet och bildar en pöl av det vackraste azurgröna man kan tänka sig. Jag står i pölen och det rinner ur mig. Det tömmer mig. Min hjärna tänker de är fortfarande kvar. Den ser och registrerar. Den är villig att göra vad som krävs. Den håller min kropp kvar. Den trivs i det fuktiga. Pölen växter, den forsar. Den pulsar, den är varm den kall, jag fryser, Mina tankar faller till marken. Jag är förlamad i armar och händer. Det går inte att fånga dem. Altarets kön. Fadern, nej det är inte ett kön, det är en överordnad. En stor, en bestämmande. En som finns överallt. En som inte ser mig jag är en prick, Överordnad som blickar över havet av prickar. Rakt fram. Med röntgenblick av stål. En andedräkt av fukt. Ett språk av slammer och tystnad. Tystnaden talar. Tystanden säger allt. Den tar upp kraften i mina öron så att det inte finns plats kvar för ord. Orden faller i det azurblå vattnet. Mörkret är en färg. Mörkret är en färg. Färg utan grönt, blått, rött, vitt, brunt, gult. En färg med alla nyanser av svart.

Bilaga 4.

Hjärnpåsar

Metaforer och stycken – 090914

En ryggsäck. Påse. Plast. Bära och släpa. Funktionellt, fyllt med vad. Läsa och äta. Läsa och vänta en väntan och ett bärande. Vänta bära vänta bära. Dag och natt. Vägen är bredvid. Parkeringsplatser. Allmänna platser finns ingen egen plats. Platsen är bärandet och släpandet. Lätt packning. Egna platsen är ryggsäcken. Mitt liv fast punkt. Fast punkt som inte är förenat med jorden inte förenat med marken. Svävar i rymden. Fallor med g kraften. Påsar för tillfälligt bärande. En grund. Ett spontant bärande. Ensamt bärande. Bärande utan mål. Mål att bära. Livet är att bära. Livet är att födas och att bära. Bära åt mig själv eller bära åt andra. Bära ett samhälle. Vad är samhället. Vad ska bäras. Samhället är att bära tillfälligt åt andra hjälpas åt. Samhället är att ligga i en plastpåse och bäras. Önskan att vilja bäras i en plastpåse en påse en födelsepåse i magen. Vila och gunga. Förflyttas utan ben. Samla för att äga. Äga vad äga för att visa för att äta för pengar. Bära för att få pengar. Andra slänger och dräller. Varför bär inte alla. Varför är det ensamt att bära. Ett samhälle med bärande påsar många påsar. Vad kom först påsen eller bärandet. Påsen löser många bärande. Ryggsäcken. Centrum. Egen identitet. Mitt liv i ett bärande. Jag bär mitt eget samvete. Jag bär min egen berättelse.

Jag bär min berättelse i min hjärnpåse. Min hjärnpåse är transparent och skyddande. Hjärnpåsen har plats. Alltid mera plats. Ingenting tar plats i hjärnpåsen. Den blir aldrig full. Hjärnpåse, handpåse fotpåse. Hand rygg nacke.

Separat bärande. Privat och nytta. Privat fint och funktionellt. Nyttabärande. Två delar. Var finns det andra. Var finns platsen för allt annat. Finns det mer än detta. Är detta allt. Vad är detta. Är detta summan av subtraktionen. Det som blev kvar. Det enda som krävs. För ett samhälle. Det rena livet det viktigaste i livet. Var är barnen. Drömmen om hjärnpåsen.

Vad finns i mitt liv. Vad händer med mig. Igenkänning av bärandet. Släpandet. Alltid på gång att förflytta. Mitt liv finns i mitt hjärta. I min hjärna. Mitt liv bär jag med mig. Var försvinner mitt liv

Förflytta en tanke. Förflytta en känsla. Utveckling är att bära är att flytta. Flyta.

Ett jobb. Ett intresse. Ett sätt att leva livet. Vi är olika. Individerna är olika. Vi gör saker som inte andra gör. Varför släpa plastpåsar när jag sover?